

غلامعلی بخش زحمتکش

بنیانگذار جلسات سنتی قرائت قرآن کریم در مشهد مقدس مرحوم حاج سید محمد عرب زعفرانی است که در سنه ۱۲۸۳ هـ.ق در زعفرانیه عراق متولد شد و از سال ۱۳۱۴ مسافرت‌هایی به هند و تبت و برخی از بلاد عرب نمود و در علم تجوید و شیوه‌های متداول آن روز به تعلیم و تعلم پرداخت و در سنه ۱۳۴۳ یعنی حدود هشتاد و پنج سال قبل در مشهد رضوی سکونت گزید و مدت بیست سال شاگردان میرزا و ممتازی را تربیت کرد که برخی از آنها عبارتند از: حاج سید حسن درآفshan، ملا عباس قاری، حاج شیخ محمد حسن رضوان (کتبیه نویس آستان قدس رضوی) و مرحوم حافظیان (رحمهم الله). وی پس از عمری تلاش در راه قرآن، عاقبت در سنه ۱۳۶۳ هـ.ق به دیار باقی شتافت. اینجانب که از شاگردان مرحوم حاج شیخ محمد حسن رضوان بودم با جدیت تمام به فراگیری تجوید و علم قرائت پرداختم، به گونه‌ای که پس از گذشت سه-چهار سال، نیابت برخی از جلسات قرائت قرآن را به عهده گرفتم، و در کنار آن به خاطر علاقه زیاد، در سحرگاهان به فراگیری زبان و قواعد عربی در حد امکان پرداختم. این تلاش‌های زمینه‌ای را فراهم کرد تا سالیان متتمادی یعنی حدود ۲۰ سال، در موضوع

رسم الخط بعضی از کلمات قرآن کریم نیز با برخی از اهل فضل و دانش به مباحثه پردازم. اینکه در باب رسم الخط معروف است که (خطاطان لایقادسان، خط العروض و خط القرآن)، منظور از این جمله این است که رسم الخط قرآن کریم توقیفی است و نمی‌شود افراد، مناطق و جمعیت‌ها هر یک به سلیقه خود آن را تغییر دهند. این جمله به منظور حفظ قرآن کریم و دور نگه داشتن رسم الخط آن از سلیقه‌ها و آراء فرق و مذاهب است و رعایت آن هم به نظر می‌رسد نکته بسیار خوبی است که دست اشخاص را از تغییر ظاهر قرآن دور کرده است.

هر چند که اساس توقیفی بودن آن دلیل مستدل و ثابت شده‌ای ندارد و آنچه را که ما در این مقاله در پی اثبات آن هستیم از موضوع این جمله خارج است زیرا این جمله مربوط به رسم الخط قرآن در صدر اول است و مقصود ما در این مقاله مربوط به تغییری است که توسط خطاطان در کلمه‌ای اینما در قرن‌های بعد بوجود آمده است.

اینجانب به سبب اهمیت این موضوع و نیز به جهت برخورداری از اتقان و با توجه به اینکه حضرت آیة اللہ خامنه‌ای (دام ظله العالی) در مشهد مقدس که حضور داشتند، خود از قاریان برجسته و علاقمند به جلسات قرائت قرآن بودند و بعضاً در آنها شرکت می‌کردند، در زمان ریاست جمهوری ایشان طی نامه‌ای این موضوع را با ایشان در میان گذاشت، که در ۱۲/۶/۶۰ از دفتر ارتباطات مردمی ریاست جمهوری نامه‌ای با امضای برادر مکرم

جناب آقای مقدم در جواب اینجانب به صورت ذیل به دستم رسید:

برادر محترم آقای غلامعلی بخش زحمتکش

با سلام ضمن تقدیر از دقت نظر و زحمت شما در پست هنر و فرهنگ اسلامی،
جواب آقای رئیس جمهور را عیناً نقل می‌کنیم.

«متصل نوشتن حرف تأکید و «ما»ی موصول هیچ وجهی ندارد و باید جدا نوشته شود، حرف آقای هاشمی (ادیب) هم بی‌ربط است و خط قرآن توقیفی نیست. تأکید مردم در عدم تغییر در قرآن موجب شده که اشتباه نفر اول را بعدی‌ها نیز تکرار کنند و حالا وجه هم برای آن بتراشند».

توفیق جنابعالی را در خدمت به اسلام از خداوند متعال خواستاریم.
سپس متنی را تهیه کردم و همراه لیست آخر همین مقاله خدمت ایشان ارسال داشتم

که چنین مرقوم فرمودند:

لیست و مقاله را خواندم. جالب و صحیح بود. خوب است بازنویسی شود و در مجلات علمی قم چاپ شود و تبع نسخ باز هم ادامه یابد.

در پی مرقوم شریف حضرت آیة الله خامنه‌ای - زید عزه - به تحقیقات خود ادامه دادم و اکنون برای روشن شدن بیشتر موضوع با بیان توضیحی مختصر درباره کلمه «آنما»، شواهد و نکاتی را در این زمینه یادآور می‌شوم.

اهل علم و ادب عربی می‌دانند که آنما به دو صورت استعمال می‌شود:

۱. به صورت «آنما» حصر که آن و ما یک کلمه به حساب می‌آیند و «ما» در آن به اصطلاح «ما» کافه است. و در رسم الخط به صورت متصل «آنما» نوشته می‌شود.

۲. «آن» تأکید است و «ما» موصول، که در اینجا هم در تلفظ و هم در کتابت از هم جداست تا معنای صحیح آن فهمیده شود و «آن ما» با «آنما»ی حصر اشتباه نشود.

بر این اساس مشاهده کردم در جایی که «ما» موصوله است، (که بر اساس تبع اینجانب ۱۲ مورد است و لازم است منفصل و جدا تلفظ و کتابت شود) در قرآن‌هایی که اکنون به چاپ می‌رسد، در ۸ مورد و گاه بیشتر، این کلمه درست کتابت نشده یعنی به صورت متصل آمده که این اشتباه مربوط به کاتبان و خطاطان است.

و این دوازده مورد که باید به صورت ذیل کتابت و قرائت شوند (آن ما) عبارتند از:

سوره آل عمران آیه ۱۷۸: و لا يحسِّنُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ هَا نَمْلًا لَهُمْ خَيْرٌ لِنَفْسِهِمْ

سوره انعام آیه ۱۳۴: أَنْ هَا تَوَعَّدُونَ لَا تَرَوْنَا وَمَا أَنْتُمْ بِمَعْجِزِنِي

سوره انفال آیه ۴۱: وَاعْلَمُوا أَنْ هَا مَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ خَمْسَةٌ

سوره نحل آیه ۹۵: وَلَا تَشْتَرِ وَابْعَهَ اللَّهُ ثُمَّنَا قَلِيلًا أَنْ هَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كَتَمْتُ

تعلمون

سوره ط آیه ۶۹: وَالْقَ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفَ مَا صَنَعُوا أَنْ هَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ

سوره حج آیه ۶۲: ذَالِكَ بِإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَ أَنْ هَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ

سوره مؤمنون آیه ۵۵: إِيَّاهُمْ أَنْ هَا نَمْلَهُمْ بِهِ مِنْ مَالٍ وَبَنِينٍ

سوره لقمان آیه ۲۷: وَلَوْ أَنْ هَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٍ

سوره لقمان آیه ۲۹: ذَالِكَ بِإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَ أَنْ هَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ

سورة مؤمن آیه ۴۳: لاجرم انّ ما تدعونى إلٰهٖ ليس له دعوة
 سورة ذاريات آیه ۵: انّ ما توعدون لصادق
 سورة مرسلات آیه ۷: انّ ما توعدون لواقع

این‌جانب در صدد آن هستم که روش نمایم، «ما» موصول بعد از إن و آن باید جدا نوشته شود و نمونه‌هایی از قرآن‌های موجود ارائه می‌شود که در برخی در ۴ آیه و برخی در ۳ آیه جدا از هم آمده و در بقیه موارد مثل «انما»ی حصر متصل به هم آمده و در قرآن معروف خط عثمان طه نیز تنها در ۳ مورد منفصل آمده است.

موارد منفصل:

۱. انّ ما توعدون لآت . (انعام، ۶/۱۳۴)
۲. و انّ ما يدعون من دونه هو الباطل . (حج، ۲۲/۶۲)
۳. ولو انّ ما في الأرض من شجرة أقلام . (لقمان، ۳۱/۲۷)
۴. و انّ ما يدعون من دونه الباطل . (لقمان، ۳۱/۲۹)

موارد متصل:

۱. انّما نملى لهم خير لأنفسهم . (آل عمران، ۳/۱۷۸)
۲. و اعلموا انّما غنمتم من شيء فان لله خمسه . (الفال، ۸/۴۱)
۳. انّما عند الله هو خير لكم ان كنتم . (تحل، ۱۶/۹۵)
۴. انّما صنعوا كيد ساحر . (طه، ۲۰/۶۹)
۵. انّما نمدّهم به من مال و بنين . (مؤمنون، ۲۳/۵۵)
۶. لاجرم انّما تدعونى إلٰهٖ . (مؤمن، ۴۰/۴۳)
۷. انّما توعدون لصادق . (ذاريات، ۵۱/۵)
۸. انّما توعدون لواقع . (مرسلات، ۷/۷۷)

جهت اثبات این موضوع که این اشتباہ مربوط به خطاطان قرآن کریم در قرون متعدد است، به بررسی حدود ۳۰ قرآن خطی مربوط به قرن‌های ۶ تا ۱۰ از موزه کتابخانه آستان قدس رضوی متعلق به علی بن موسی الرضا^(پرداخت) پرداختم. و در این زمینه به شواهدی برخورد کردم که در زیر به آنها اشاره می‌کنم:

۱. در قرآن‌های مربوط به قرن‌های ۸ و ۹ و ۱۰ شش مورد از این موارد که به خط

ثلث، نسخ، رقاع، ریحان و... است به صورت منفصل آمده، و در قرآن‌های قرن ۶ و ۷ در یکی ۳ آیه و در دیگری در ۴ آیه منفصل آمده است و بقیه به صورت منفصل می‌باشد. که این نمونه‌ها در جدولی ترسیم شده و در آخر مقاله تقدیم علاقه‌مندان می‌شود. گرچه برای تکمیل این تحقیق نیازمند مراجعه به قرآن‌های قبل از قرن ۶ نیز هستیم که برای اینجانب میسر نگشت.

۲. مقایسه برخی از قرآن‌های خطی، مثلاً در قرآن قرن نهم به شماره ۳۰۶ کتابخانه آستان قدس، در آیه ۱۳۴ سوره انعام اتما را متصل نوشته و در ۷ مورد از ۱۲ مورد منفصل و یا در قرآن شماره ۲۸۵ مربوط به حدود قرن دهم آیه را متصل نوشته که از مقایسه این دو قرآن روشن می‌شود، این اشتباه مربوط به خطاطان است.

۳. در برخی موارد خطاطان متذکر این نکته نیز شده‌اند از جمله در حاشیه قرآن شماره ۱۵۰۲ مربوط به قرن دهم که به خط محمود بن احمد نیریزی است و متن به خط نسخ و ترجمة فارسی به خط تستعلیق باشنگرف می‌باشد، در حاشیه آیه ۲۹ سوره لقمان نوشته است: مقطوع بالاتفاق، و نیز در حاشیه آیه ۹۵ سوره نحل نوشته است: و الوصل اکثر. و در حاشیه آیه ۴۱ سوره انفال نیز نوشته است: و الوصل اثبت. و در حاشیه آیه ۱۲۴ سوره انعام نوشته است: انْ مَا قَ مقطوع اجماعاً.

۴. در قرآن شماره ۲۹۸ موزه، در آیه ۲۷ سوره لقمان ابتدا متصل نوشته شده سپس قلم گرفته شده و منفصل کتابت شده است.

۵. در برخی تفاسیر نیز این موضوع مورد توجه بوده است از جمله در تفسیر صافی چاپ سال ۱۳۳۴ در تمام ۱۲ آیه به صورت منفصل آمده است و در چاپ سال ۱۳۹۹ پنج جلدی، دو مورد متصل و بقیه منفصل آمده است.

۶. در یکی از قرآن‌های چاپی موزه آستان قدس رضوی با «طبع باشراف دیوان الاوقاف فی بغداد سنۃ ۱۳۹۱»، در ۴ آیه منفصل و ۸ آیه متصل چاپ شده، لکن زیر «ما»ی موصول آیه ۶۲ سوره حج نوشته شده: مقطوع.

یادآوری:

۱. در مواردی که «ما»ی موصول بعد از حرف تأکید، به صورت متصل آمده، متأسفانه

در قرائت هم رعایت جدایی آن نمی شود که باید به اینکه نکته توجه کرد و مثل این است که ما «آئما» حصری را جدا از هم تلفظ کنیم و به معنای حصری آن توجه نکنیم که به معنای آیه خلل وارد خواهد کرد.

۲. لازم به یادآوری است که شماره آیات در قرآن‌ها بعضاً اختلاف دارد و ممکن است یکی دو آیه با هم متفاوت باشند و بعضاً دیده شده که در آیه ۱۷۸ سوره آل عمران تا ۵ آیه هم شماره اختلاف داشته است.

۳. در خاتمه از صاحب نظران، به ویژه اهل فضل و علم در حوزه‌های علمیه تقاضا دارم به آنچه نوشته ام توجه و دقت کافی داشته باشند زیرا اولاً دغدغه چندین ساله اینجانب بوده، ولی به جهاتی مطرح نکرده‌ام و ثانیاً به صورت یک نظریه است و تقاضای راهنمایی و توجه دقیق دارم و قطعاً نظرات شما بزرگواران برای اینجانب سودمند خواهد بود.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی پortal جامع علوم انسانی

در این جدول (-) علامت منفصل و (+) علامه متصل

ج